

at det ogsaa i lang Tid vil vedblive at gaa saaledes, at Kjøbenhavn faar alt. Den er næsten som den store Søster blandt mindre Brødre: hun faar altid de bedste Stykker af Kagen og bliver i enhver Henseende foretrukket. Naturligvis vil det ogsaa blive saaledes i Fremtiden, jeg synes i hvert Fald ikke, at det ser ud til at ville blive bedre. Vi ere vant til, at Kjøbenhavnerne altid have skummet det bedste af Fløden af den Mælk, som vi Landmænd have malket, men det forekommer mig at være lidt for meget, hvis Kjøbenhavn vil skumme hele Fløden. Saa have vi Lov til at sige: stands! Og vi have absolut Lov til at sige det, naar Kjøbenhavn endog vil have Fløden, inden Mælken er malket. Der vilde ganske sikkert i finansiel Henseende vindes overmaade meget, hvis vi kunde vente over for de Krav, som Kjøbenhavn stiller. Naar vore ærede Kolleger nede i det høje Folketing ere i den Grad elskværdige over for Kjøbenhavn, at de, hver Gang der kommer et Ønske fra Kjøbenhavns Side, imødekomme det, kan jeg ikke tro andet, end at Sagen er den, at de ærede Folketingsmænd lidt mere, end jeg kunde ønske det, ere komne under Kommando af de egentlig radikale, som for Øjeblikket spille Hovedrollen i vort Folketing. Neppe har Stillingen forandret sig en lille Smule her i Landstinget, neppe kunne vi sige, at det, som man i gamle Dage kaldte den egentlig national-liberale Gruppe, og som vi nu almindelig kalde Kjøbenhavneriet, har faaet noget mindre Indflydelse her end tidligere, før man i Folketinget med Hud og Haar gaar ind under den Kommando, som føres af de radikale i Kjøbenhavn. Skulde det være nogen Trøst, kan man sige, at saaledes har det altid været. Lige fra den første Begyndelse til det sidste have Kjøbenhavnerne altid været de første, og vi Landfolk ere komne bag efter. Naar Kjøbenhavns Havn bliver for lille, opfinder man en meget snild Maade, hvorpaa vi faa en Frihavn. Denne Frihavn har naturligvis gjort noget godt, men det kunde dog være et Spørgsmaal, om ikke en Udvidelse af den gamle Havn havde gjort samme Nytte. Naar Kjøbenhavnerne gerne ville have flere Baner, faa de dem frit, medens vi ude paa Landet, naar vi skulle have en Jernbane, maa betale Halvparten af Udgifterne dertil. Skal Kjøbenhavn have en Jernbane, bliver der altid anført baade fra Venstre, fra radikal Side og fra Højre, at der kan ikke være Tale om, at Kjøbenhavn skal yde noget i saa Henseende. Blandt andet vil jeg hen-

vide til Kystbanen. Da den skulde anlægges, blev der sagt i Forvejen: Gud bevares, det forstaa de Herrer sig slet ikke paa, en saadan Bane vil give ganske utrolige Indtægter. Der var ikke Tale om, at Kjøbenhavn skulde yde noget dertil, der var ikke Tale om at betragte en Kystbane ved Kjøbenhavn paa samme Maade som en Baneovre paa Fyn. Det maatte være Statens Sag at betale, thi Staten vilde tjene paa den. Nu tror jeg ikke, at Staten netop har tjent saa overmaade meget ved den Lejlighed. Naar saa vi Landboere en Gang imellem fremkomme med nogenlunde frimodige Ytringer over for de Herrer Kjøbenhavnere, baade af den ene og af den anden Slags, faa vi i Reglen ikke Argumenter, men man svarer os mere eller mindre med Skældsord som „Tørvebonde“, „Tossehovede“, eller naar vi ere Grever, „Tossegrever“. Det er de forskellige Ord, som kunne falde fra de Herrer, som ikke ere fornøjede med vore Udtalelser. Jeg retter aldeles ikke noget Angreb mod den højtærede Regering. Regeringen gaar ganske sikkert i samme Fodspor, hvori de forrige Højreregeringer ere gaaede. De have i saa Henseende paa en Maade maattet rette sig efter deres Efterfølgere. Det mener jeg nu ganske vist ikke bogstaveligt, men jeg har dog haft en Slags Følelse af, at de sidste Højreministerier, vi have haft, ikke have tænkt saa meget paa os Højremænd, men næsten altid paa de Herrer Venstre-mænd, der skulde komme bagefter. Det var meget farligt, jeg har før paataalt det og sagt, at det forekom mig mindre heldigt, at vi altid skulde have Love fra Højreregeringerne, om hvilke man kunde sige, at det var Venstrelove og ikke Højrelove. Det skulde gøre mig meget ondt, hvis noget lignende skulde kunne siges under den nuværende Regering, saaledes at det ikke blev Venstrelove, den fremkom med, men stadig Love, der behagede de ærede Kjøbenhavnere, hvad enten det nu er de radikale, Socialisterne eller andre. Jeg vilde ønske, at der kunde indtræde en Forandring til det bedre i den Retning, men naar jeg skal være ganske ærlig, tror jeg, at det ikke vil ske, før der kommer andre Forhold i vor Rigsdag. Og det Ønske, jeg skulde fremhæve, var, at vi i Fremtiden maatte faa Partier, der vare noget mere homogent sammensatte end Tilfældet hidtil har været. Naar som helst Partier ere blevne dannede, have de været saa heterogent sammensatte som muligt, saa det næsten ikke har været muligt at komme frem hverken med det ene